

Digues cavall trencat,
animal íntim a qui narre la Realitat:

Tenen cor els vampirs
que només socialitzen pèrdues?

Tenen ulls
els qui empren atzucacs financers
per burlar la llum?

Tenen ferro en la sang
o també escrúpols i desafecció?.

Els dissolen l'ordre,
els sentiments d'allò just,
creadors de pseudopolítiques
i filosofies descarnades.

Postmoderns,
pregonen veus inhòspites
per justificar-se,
per honorar -diuen- el poble.

Amb garlandes de glaç
enarboren la bandera del perjuri,
onegen paraules amb difamació
emmidonats d'aspror i vehemència.

Vine al meu costat, cavall,
no escoltes aqueixes veus.
Et vessaré aigua de flors de taronger
per la crinera.
Et picaré olivarda per les ferides,
emplastres d'àrnica i banys termals,

oblit de contusions.

I lentament faràs el pas,
després, als vents, el trot.
T'aixecaràs en pau sobre les potes,
i el teu galop trepitjarà suborns,
oblits, infàmies,
qualsevol contrarietat.

Sota el sol més buit
-a cor obert-
o en la tempesta encavalcada
no mai t'aturaràs...

Perquè tu vius en l'horitzó
on l'innocent quequeja.